

Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 6te Valgkreds har ønsket, at Skoledirecteur-lønningen ikke, saaledes som her foreslaaet, maatte blive et Honorar, der stod til Ministerens Raadighed, men derimod maatte blive en fast Gage, og han sagde, at han vilde forfølge denne Sag, men her komme vi, som ellers have været enige i saa Meget, til at staae absolut imod hinanden. Jeg beder Ministeriet om, at det idetmindste Aaringer i Træk lader denne Post staae, som den staaer, med Honorar, og jeg skal blandt Andet nævne en Grund dertil. Da denne Post første Gang blev besat, var det saa let at gjætte, hvem der var passende til den, at Enhver, skjøndt den var paa Omtale uden Navns Nævnelse, vidste Meningen, men gaae nu hen og gjæt! Jeg kan skaffe Underviisningsministeren duelige Folk i Duffinviis, der have underkafstet sig alle mulige Examinere og underviist paa alle mulige Maader. Han vil ikke savne saadanne Folk, og han behøver ikke min Mellemkomst, ja, han vil maaskee uden den faae mange Flere; thi jeg vilde dog skrutinere lidt, medens de, som gaae mere lige tilværks og selv gaae til Ministeren, ikke skrutinere sig selv. Hvem der virkelig kan udfylde denne Post, hvis den ellers skal gavne Noget, er imidlertid et stort Spørgsmaal. Det er min fulde Overtydning, at Almueskole-directeurposten indeholder den samme Modsigelse som Indretningen af 2 parallelle Forsatninger, der skulle løbe sammen. Det er en grændseløs Unatur at have et Almueskolevæsen med meer eller mindre udviklet Communalfrihed og en Skoledirecteur under Regjerings Styrelse. Det bliver et Statskolevæsen, som ved Evangsforanstaltninger bliver lønnet af Communerne. Det er en farlig Bei, vi have betraadt, at vedblive at beholde Centralisationen og at astvinge de uhykkelige Communer Udgifter. De have ingen Modstandsevne, naar vi give Love her og sige: I skulle betale, dog ofte uden bestemt at sige, hvad de skulle betale; det kommer som en halv Tilfældighed, som Omstændighederne paahyde det, og saaledes gaaer det i flere Forhold. Sundhedscommissionsen forlanger, at der skal være saa og saa mange Cubitfod Luft mere for hver Dreng, at en Mendesteen skal feies flere Gange om Dagen, kort sagt, gaae vi videre paa denne

Bei, og lade vi ikke Mennefskeheden, som vi kalde fri, have den mindste Frihed til, som den vil, at sørge for Børnenes Opdragelse, for egen Reenlighed og for Bæst af sine egne Klæder, kan der ikke tænkes Frihed i Landet. Siger man: Men skulle da de Uhykkelige og Fattige, som ikke kunne underholde sig, tillige underkues af de rige Gnausere, som ikke ville rykke ud med Skillingen for at gjøre dem rigere og mere oplyste, saa svarer jeg: Det kan Directeuren dog ikke have med at gjøre. Hvad skal der da skee her i Landet? Man skal overlade til Communerne at gjøre, hvad de ville, for at naae det Formaal, man foreskriver; man skal sige: De Formaal skulle I naae, man skal paasee, at de blive opfyldte, men lade dem selv finde Midler dertil. Den Commune, som gennem en gammel Kjælling kan oplære alle sine Børn til at blive stikkelige, om de end kunne Ribet, er bedre tjent dermed end den, der har lært sine Børn de allerstjøneste Ting, men hvoraf dog $\frac{1}{4}$ Deel med den halve Kyndighed, de have faaet, maaskee kommer i Forbedringshuset. Huff paa, at Staten ikke er Fader for Befolkningen, den kan ikke have Hjerte for den, hvad Communerne ikke engang kunne have, og Forældrenes Magt maa derfor være stor, naar Børnenes Tugt skal være tilbørlig. So mere, jeg indfører Statsstyrelse og Statsdirection i den Slags Sager, destomindre overlader jeg til Forældrene, og destomindre føle Communerne Ansvar for de flette Mennefsker, der fra deres Midte gaae ud i Landet. Ja, dersom man endda kunde sige til Kommunen, naar der fra den er udgaaet et flet Mennefske: Fy, stamme dig, saa store Fremskridt har Du gjort, og dog opdrager Du saa flette Mennefsker! Vi sige det vel paa en Maade, idet vi sende Bedkommende tilbage som en stakkels Bagabundus; det er en Straf, som Communerne fortjene, og som jeg ikke vil frigjøre dem for. Lad os ikke ostere faae faste Skoledirecteurer, men jeg forlanger heller ikke, at vi skulle berøve Ministrene Midlerne til at faae Forretningerne besørge. Dette kunde ikke salde mig ind, men nu atter at antage en Embedsmaud, som vi maae beholde, selv om han ikke passer til Posten, eller som vi, naar vi ikke ville beholde ham, maae pensionere, vil